

Vint-i-dos cordats amb velcro.

Endinses les mans en sorra fina, i s'escola entre els dits formant un castell als teus peus. Sabent que t'embrutaràs la bata -que tot sovint et lligues al coll fent de capa- t'arrisques a pas menut fins a la font de tres esgraons. I t'omples les galtes d'aigua després de fer cua, i de tornada a la fortificació creues els dits per a que ningú no et faci riure i s'escampi tota sobre el teu pit.

El sorral és un petit món on només hi entren els valents. A dos pams hi ha nins jugant a pilota, a no tocar el terra escalant qualsevol superfície vertical, a la xarranca. Aquests de grans seran turistes. Els qui construïm i desfem al sorral, aventurers.

La sorra fina recorda a les galetes de mantega. Amb aquell color clar i de textura suau. Suau i feble. Però quan travesses cordes de saltar, nenes que corren, partides al pica paret i per fi deixes anar l'aigua sobre la teva efímera obra d'art, respires. Somrius satisfeta en veure que, malgrat enfosquir-se, malgrat les mans quedin aspres, la teva torre assoleix consistència. Estructura. Rigidesa.

Poc et preocupes d'una hipoteca que després t'ofegarà, per pagar el lloguer del castell.

Els grans volen una construcció per sempre. Això els fa esclaus d'anar a la font i omplir-se tant la boca que les galtes fan mal. El que a nosaltres, als petits, ens fa especials, és que ho donem tot durant vint minuts: primer, sorra fina.

Després, sorra aspra. A continuació, túnels que comuniquin amb la fortificació d'un amic. (Aquells túnels dignes d'arquitecte en què el sostre es manté ferm i

pots passar-hi mil cotxes de fusta sense risc d'enderroc. Sense falsos permisos d'obra.)

En darrer lloc, buscar les pedretes més boniques per a la decoració exterior. Les planes i rodones de color gris són les més demandades al sorral. I les col·loquem amb cura, una a una, sobre el ciment que ens brolla de la boca pel forat que han deixat les dents sota el coixí. I construïm, inventem, som. Som sabent que en qualsevol moment un dels grans vindrà a trepitjar-ho. -Seguint les passes dels adults. – o que potser plourà, o que tu mateix hi saltaràs a sobre, amb els teus peus número vint-i-dos cordats amb *velcro*.

Perquè entenem un *carpe diem* que anys després aprendrem només a traduir i tatuar-nos. Perquè el món dura el que dura una cançó, i la felicitat apareix quan la mestre diu que hi ha estona de dibuix lliure. Perquè el que realment importa és aconseguir el color carn a plàstica, el iogurt de maduixa al menjador, i una corona amb gomets que celebri el pas del temps.

Perquè les pors són a monstres que encara no duen corbata. I es solucionen a cop de bombeta. Perquè les sabates noves ens fa córrer més i els llibrets de cal·ligrafia fan olor a *aftersun*. Perquè el plor ens dura uns minuts i l'alegria d'un cromó per a l'àlbum setmanes senceres.

I això, senyor o senyora gran que llegeixi aquest relat, això és el que ens fa eterns.

NELLY NAJAR